

Arrest

nr. 78 027 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 september 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Zij maakte in het kader van haar aanvraag stukken over om aan te tonen dat zij vanaf 27 juli 2009 werkend vennoot was in de bvba Manavgat.

1.2. Verzoekster werd op 15 oktober 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 1 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 12 september 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [M., S.]
[...]
van Bulgarije nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende op 18.09.2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandig meewerkend vennoot (bij de firma Manavgat) en verkreeg de E-kaart op 15.10.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 04.06.2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat op 25.01.2011 het faillissement van de firma Manavgat werd vastgesteld. Dit stond vermeld in de publicatie van het Belgische Staatsblad op 18.02.2011. Uit bekoment onderzoek is gebleken dat betrokkene aangesloten was bij het sociaal verzekeringsfonds Partena, maar deze aansluiting vrijwillig stopzette op 31/8/09. Hieruit blijkt dat betrokkene niet langer voldoet aan de voorwaarden als zelfstandige (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als alleenstaande dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Hij voldoet als Bulgaarse werknemer ook niet aan de voorwaarden opgenomen in art.69 sexies van het KB van 08.10.1981 betreffende de overgangsbepalingen (nl. 12 maanden tewerkstelling met geldige arbeidskaart en in legaal verblijf). Uit nazicht van de databank van de RSZ is immers gebleken dat betrokkene nooit tewerkgesteld is geweest.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de hierboven vermelde verblijfsvoorwaarden (art.40, §4 van de wet van 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “substantiële vormvereisten” en van het “algemeen beginsel van behoorlijk beheer”. Zij betoogt tevens dat sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...]

De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché [W.] (familienaam niet leesbaar) maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een onleesbare, ingescande handtekening op de beslissing.

[...]

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

Evenwel is de voorliggende handtekening niet origineel en is het zelfs niet te lezen wie de beslissing genomen heeft.

[...]

Verder kan de kwestieuze handtekening evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronisch handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaal[t]:

“... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1) “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2) “geavanceerde elektronische handtekening” : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden*
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren*
- c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kon houden;*
- d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”*

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

[...]

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en later uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

[...]

a). De handtekening laat niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon. Het is niet leesbaar.

b). De handtekening is niet leesbaar.

c). De verzoekster heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente.

d). De verzoekster was geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

[...]

De administratieve beslissing dd. 01/08/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kon worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV – 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek aangezien het niet leesbaar is en er niet kan afgelezen worden wie de beslissing nam.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een “gefotokopieerde of gescande handtekening”.

Het betreft hier wel degelijk een “originele” handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen.

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de Wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

“onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon”.

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

“een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt”.*

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.*

Terwijl de ondertekenaar, [W. D.], gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller overigens ook niet betwist.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoon” (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de “ondertekening” niet noodzakelijkerwijze een “geschreven” handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

De verwerende partij is, gelet op het voormelde, de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de elektronische handtekening op de bestreden beslissing, de elektronische weergave is van de handtekening van de betrokken attaché, M B. Verzoeker betwist evenmin dat attaché N. B. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker niet de beslissing op zich betwist, die op elektronische wijze werd overgemaakt, of de onveranderlijkheid ervan, doch wel de elektronische handtekening die op de akte figureert. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch de door verzoeker geschonden geachte bepalingen stellen dat een beslissing die genomen wordt betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze een derde toegang zou kunnen hebben tot de elektronische handtekening van attaché N. B. en die op de beslissing zou kunnen plakken". Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot een gratuite redenering, die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de rechtsgeldigheid van de rechtshandeling niet en toont met betoog niet aan dat de rechtshandeling ongeldig is. (R.v.V. nr. 23.210 van 19 februari 2009)

Verwerende partij verwijst tevens naar de arresten nrs. 207.655 en 207.656 dd. 24.09.2010 van de Raad van State, waarin deze als cassatierechter uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat:

"overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4 §5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan de elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt, dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché [K. V.] beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, "die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen zijn gekoppeld die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)"; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening erop geplakt hebben bijgevolg niet opgaat en dat "de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K. V."; Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door aldus te oordelen, de aangehaalde bepalingen niet geschonden heeft"

Verzoekers beschouwingen falen in rechte."

3.1.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché W. D., wordt vermeld in deze beslissing. Daarnaast moet worden geduid dat het loutere feit dat de naam van de ambtenaar die een beslissing nam niet goed leesbaar zou zijn op het afschrift van deze beslissing dat aan een vreemdeling ter kennis werd gebracht, op zich hoe dan ook niet toelaat te besluiten dat deze beslissing is genomen met miskenning van een substantiële vormvereiste of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ten overvloede moet worden toegelicht dat indien verzoekster twijfels had omtrent de correcte schrijfwijze van de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, zij de mogelijkheid had om hiervan kennis te nemen in het administratief dossier van verweerder. In dit dossier is immers het origineel van de bestreden beslissing opgenomen waarin de naam van attaché W. D. duidelijk leesbaar is en bevindt zich ook een ander document waarop de naam van attaché W. D. in een groter lettertype wordt vermeld.

In tweede instantie stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat attaché W. D. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) kan nemen. Zij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché W. D. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing niet leesbaar is en slechts ingescand werd. Nergens is evenwel bepaald dat een handtekening, die zoals verzoekster zelf stelt enkel een vermelding is die toelaat de auteur van een beslissing te identificeren,

“leesbaar” dient te zijn. Op de bestreden beslissing en het afschrift van de bestreden beslissing is duidelijk een handtekening zichtbaar en verzoekster maakte niet aannemelijk dat deze handtekening niet overeenstemt met deze van attaché W. D.

De bewering van verzoekster dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt de stelling van verweerder, die verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening, niet dat, in casu, de ingescande handtekening van attaché W. D. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché W. D. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat derden over de code en login van de betrokken ambtenaar beschikken. De stelling van verzoekster dat zij zich persoonlijk heeft aangemeld bij de gemeente en dat zij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer laat evenmin toe te besluiten dat attaché W. D. niet de ambtenaar is die de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoekster verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché W. D. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché W. D. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsverschrijding.

3.1.3.2. De Raad kan verder slechts opmerken geen *“algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* te kennen en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40, § 4; *“42ter §, 1°”*; 42quater, § 1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...]”

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

“[...]”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar de wettelijke mogelijkheid heeft om een verblijfsrecht te beëindigen overeenkomstig de wettelijke voorwaarden maar dat hiervan uiteraard geen onredelijke toepassing mag gemaakt worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij de bestreden beslissing meent te mogen baseren op de artikelen 40, § 4 en 42 bis, § 1 Vreemdelingenwet io. art. 54 van het KB van 08/10/1981, [...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht beëindigd moet worden omdat de verzoekster ten laste valt van het OCMW.

[...]

De beslissing is onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken geeft in de bestreden beslissing aan dat de wet gevolgd wordt doch de verzoekster kan ingevolge medische problemen geen werk verrichten (diabetes type II, hypertensie, discopathie).

Uit de bestreden beslissing kan nergens afgeleid worden dat onderzocht is of de verzoekster zich in een uitzonderingssituatie zich bevindt. Zij is hierover ook niet bevraagd geworden. Noch is het OCMW hierover bevraagd geworden.

Evident is dit niet zonder belang omdat conform art. 42bis § 2, 1° Vreemdelingenwet de verzoekster om reden van ziekte het verblijfsrecht behoudt.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dus niet zorgvuldig te werk gegaan door niet na te gaan of de verzoekster aan een uitzonderingscategorie voldeed.

De Dienst Vreemdelingenzaken is manifest te kort geschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht door de verzoekster noch het OCMW over haar steunverleningsdossier én ziekte te bevragen.

Zoals geweten stellen OCMW's zich streng op en worden er strenge voorwaarden gesteld vooraleer er leefloon wordt uitgekeerd.

Zo wordt door het OCMW een integratietraject uitgewerkt die leefloners begeleiden naar tewerkstelling.

Het feit dat de verzoekster nog steeds gerechtigd was op leefloon bevestigt dat zij voldoet aan de voorwaarden voor het leefloon en eveneens voldoende inspanningen levert om gerechtigd te blijven.

Dat de verzoekster nog geen tewerkstelling heeft binnen het OCMW-traject bevestigt dat de verzoekster door de OCMW-arts niet geschikt bevonden wordt om te werken.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekster volledig voldoet aan de uitzondering van art. 42bis § 2, 1 Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan."

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekster in de toelichting bij haar middel nalaat in te gaan op de nochtans voorgehouden schending van:

- artikel 42quater §1, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, materiële en formele motiveringsverplichting;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- artikel 3 EVRM.*

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze

volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de beëindiging van haar verblijfsrecht onredelijk is, nu zij medische problemen heeft en zij derhalve in toepassing van artikel 42bis van de Wet dd. 15.12.1980 haar verblijfsrecht zou dienen te behouden.

Verzoekster acht het onzorgvuldig van de gemachtigde dat deze niet heeft nagegaan of zij niet aan één van de uitzonderingscategorieën voldoet.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen weinig ernstig zijn. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekster aan enige ziekte of medische problematiek zou leiden.

Verzoekster heeft hiervan ook nooit melding gemaakt t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken, doch heeft er kennelijk bewust voor geopteerd het stopzetten van haar zelfstandige activiteit te verzwijgen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 30.005 dd. 17.07.2009)

“De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid op de hoogte stelde van het feit dat hij weliswaar geen gezinscel meer vormde met zijn echtgenote maar toch van oordeel was dat hij kon genieten van een verder en autonoom verblijfsrecht omdat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld of dat een andere bijzonder schrijnende situatie zich voordeed. Verzoeker ontkent bovendien niet dat deze verplichting op hem rustte en verwijst in zijn repliekmemoirie zelfs uitdrukkelijk naar het feit dat de bevoegde minister in antwoord op een parlementaire vraag stelde dat het familielid dat het huishouden verlaat wel het initiatief moet nemen om het behoud van het verblijf aan te vragen en de redenen hiervoor aan te tonen.

Er kan bijgevolg niet ingezien worden hoe verweerder – nu verzoeker zelf in gebreke bleef om zijn standpunt en de volgens hem dienstige inlichtingen over te maken – rekening kon houden met verzoekers visie bij het nemen van de bestreden beslissing. (...) Het is niet kennelijk onredelijk om, gelet op het feit dat geen echt gegeven beschikbaar was waaruit een duidelijke aanwijzing kon afgeleid worden, dat verzoeker zich in een “bijzonder schrijnende situatie” bevond of slachtoffer was van “huiselijk geweld” geen toepassing te maken van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet. Door opnieuw, nadat de bestreden beslissing werd genomen, aan te geven dat hij de feiten anders apprecieert, toont verzoeker verder geen schending van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet aan en blijkt niet dat de beslissing van het bestuur tot beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk is.”

Verzoekster heeft bijgevolg niet voldaan aan de op haar rustende plicht om de gemachtigde in te lichten over de eventuele feiten die een uitzondering in haren hoofde verantwoorden. Aangezien deze verplichting op verzoekster rustte kan zij niet verwijten aan de gemachtigde hij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster dient zelf zorgvuldig te handelen en het zorgvuldigheidsbeginsel houdt allerminst in dat de gemachtigde, wanneer deze vaststelt dat verzoekster niet meer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, verzoekster zou moeten ‘interpelleren’ aangaande het eventueel vervullen van een uitzonderingsvoorwaarde. (zie naar analogie: R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat artikel 42bis §2, 1° van de wet dd. 15.12.1980, waarnaar verzoekster verwijst, bepaalt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid 1°, in de volgende gevallen :

(...)

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;”

Verzoekster toont geenszins aan dat zij aan deze voorwaarden voldoet. Allermint blijkt dat zij een jaar zou hebben gewerkt, dan wel zich als werkzoekende zou hebben ingeschreven.

Haar beschouwingen ontberen elke ernst.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Allermint is de beslissing onredelijk tot stand gekomen.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalde, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, verder het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Verzoekster, die op 15 oktober 2009 in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in het bezit werd gesteld van een E-kaart als zelfstandige, betwist de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen niet dat zij op 31 augustus 2009 haar aansluiting als zelfstandige bij het sociaal verzekeringsfonds Partena stopzette en dat op 25 januari 2011 het faillissement werd vastgesteld van de firma waarvan zij meewerkend vennoot was. Zij houdt ook niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog zelfstandige te zijn geweest. Zij betwist daarnaast evenmin de vaststellingen dat zij niet kan beschouwd worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en dat zij als Bulgaarse onderdaan ook niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zoals dit artikel luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, om als werknemer het verblijfsrecht te behouden.

Verzoekster stelt enkel dat zij op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht kan behouden. Zij voegt hiertoe bij haar verzoekschrift een medisch getuigschrift.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat de naam van de patiënt niet is ingevuld op het medisch attest dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat dit attest op haar betrekking heeft. Zelfs indien wordt aangenomen dat het medische attest verzoekster betreft, dan nog dient daarnaast te worden vastgesteld dat uit dit attest geenszins blijkt dat verzoekster zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in een situatie van tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval in de zin van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Er dient immers te worden opgemerkt dat het attest dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven moet worden geduid dat voormeld attest geenszins vermeldt dat de persoon op wie dit getuigschrift betrekking heeft (tijdelijk) arbeidsongeschikt is. Uit het loutere gegeven dat deze persoon bepaalde gezondheidsproblemen heeft waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt en “*levensstijl advies*” krijgt, kan immers niet afgeleid worden dat deze persoon (tijdelijk) arbeidsongeschikt is. Door voorts te betogen dat uit het feit dat zij nog steeds gerechtigd is op een leefloon blijkt dat zij door de arts van het OCMW niet geschikt bevonden wordt om te werken, toont verzoekster – nu zij geen attest van de OCMW-arts voorlegt – evenmin aan dat zij zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bevond in de situatie voorzien in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak toepasselijk is of dat verweerder deze bepaling miskende door de bestreden beslissing te nemen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden weerhouden.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad merkt op dat in casu niet blijkt welk belang verzoekster heeft bij haar stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd omdat verweerder naliet te onderzoeken of zij zich niet in een situatie zoals voorzien in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bevond, daar zij niet aantoon

dat een verder doorgedreven onderzoek hoe dan ook had kunnen leiden tot de vaststelling dat deze bepaling toepasselijk was.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsverplichting kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.2.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3.5. Wat de schending van de artikelen 42ter en 42quater, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK